

κατάσταση, και έτσι όλοι φύγαμε αφήνοντας το ίδιο μα στα χέρια των «αναρχικών» που είχαν εκλέξει μία πρώτη εξαμελή επιτροπή. Η περιέργεια όμως και οι προηγηθείσες εμπειρίες με οδήγησαν το ίδιο βράδυ, μετά από ένα σύντομο πέρασμα από το σπίτι, να γυρίσω πίσω, χωρίς καμία ενθάρρυνση

μιας και δεν ήμουν οργανωμένος πουθενά. Εκεί τους βρήκα όλους. Όλες οι «επίσημες» ομάδες είχαν αποφασίσει να πάρουν στα χέρια τους την κατάσταση. Το ξεκίνημα όμως της κατάληψης έγινε ενάντια στις επικρατούσες «γραμμές», προσχεδιασμένα από όσους είχαν ρίξει κατ' επανάληψη το σύνθημα της κατάληψης αλλά τελείως αυθόρμητα από το μεγάλο πλήθος φοιτητών που βρέθηκε εκείνο το βράδυ της Τετάρτης εκεί.

Ο πρώτος ραδιοφωνικός σταθμός στήθηκε από το πρώτο βράδυ στο κτίριο Μηχανολόγων προς την γωνία Μπουμπουλίνας και Στουρνάρη. Δεν κατάλαβα καν πώς βρέθηκα μαζί με τον παιδικό μου φίλο, από το Δημοτικό, Κώστα Κουρκουμπέτη να απλώνουμε το σύρμα της κεραίας από παράθυρο σε παράθυρο μέχρι την ταράτσα του κτιρίου. **Ανεβασμένοι επάνω στο φαρδύ στηθαίο, που κουνιόταν, έβλεπα από την πλευρά της Μπουμπουλίνας, όπου δεν υπήρχε είσοδος, να συγκεντρώνονται οι πρώτοι αστυνομικοί και παρακρατικοί.** Η εμπέδεια του πρώτου εκείνου σταθμού ήταν πολύ περιορισμένη. Τη νύχτα κοιμηθήκαμε στα θρανία του κτιρίου Γκίνη. Ενώ η αστυνομία με μεγάφωνα απειλούσε όλο το βράδυ ότι θα έμπαινε μέσα, από τα χαράματα αποχώρησε και άφησε ελεύθερο το πεδίο.

Το πρωί, έξω μεν από το Πολυτεχνείο δεν υπήρχε ψυχή, αλλά μέσα είχε ήδη αρχίσει οργασμός. Φρουρές στις εισόδους, πολύγραφοι για αφισέτες, μεγάφωνα με συνθήματα και οργάνωση της σίτισης και του ύπνου. Φαινόταν ότι ετοιμαζόμαστε για κάτι που θα διαρκούσε. Κάτι κωμικό που θυμάμαι είναι ότι, όταν παραβιάσαμε τα γραφεία των χαφιδών, εκτός από καταλόγους παρακολούθησης βρήκαμε και πορνογραφικό

Όλη η μέρα πέρασε με γράψιμο συνθημάτων σε χαρτιά και μοίρασμά τους στους διερχόμενους στην Πατησίων και μέχρι την Πλατεία Κάνιγγος. Υπήρχαν διαφορές στις γραμμές, αλλά επειδή ο αντίπαλος ήταν ορατός, επικρατούσε η ενότητα.

τον Ξυλούρη και την Δημητριάδη. Ο πρώτος ραδιοφωνικός σταθμός δεν είχε μεγάλη εμβέλεια, και την επόμενη ημέρα αντικαταστάθηκε με έναν άλλο ισχυρότερο, που φτιάχτηκε στην πίσω γωνία του κτιρίου προς την οδό Αβέρωφ από εξαρτήματα που έφεραν κάποιιο

ραδιοερασιτέχνες από την Καλλιθέα. Αυτοί είχαν κλειστεί από την χούντα τους προηγούμενους μήνες ενώ μετέδιδαν μόνο ξένη «δυτικόφερνη» μουσική. Η σύνθεση των αντιθέτων και η εκδίκηση των ραδιοερασιτεχνών που συντρόφεψαν τα φοιτητικά μας διαβάσματα με καθόλου «επίσημα επαναστατικά» τραγούδια. Ο πρώτοι εκφωνητές ήταν διαφορετικοί από τους γνωστούς του τέλους. Από τους πρώτους θυμάμαι τον Νίκο Χριστοδουλάκη, ο οποίος ήταν

και υπεύθυνος για την λειτουργία του σταθμού από την Συντονιστική Επιτροπή. Ακριβώς στον χώρο του δεύτερου σταθμού, χωρισμένος με κλειστή τζαμόπορτα, ήταν ο χώρος του ενός πολυγράφου που μου είχε ανατεθεί η λειτουργία του. Από εκείνο τον χώρο παρακολούθησα τους μεγάλους καυγάδες (μπαινόβγαιναν διάφοροι με διάφορες απαιτήσεις) γύρω από το περιεχόμενο των εκπομπών, που κατέληξαν στην αλλαγή των εκφωνητών και την εγκατάσταση των γνωστών Παπαχρήστου και Δαμανάκη. **Ο ραδιοφωνικός σταθμός είναι ίσως το στοιχείο που διαφοροποίησε το Πολυτεχνείο από τις προηγούμενες καταλήψεις της Νομικής.** Από αυτή την άποψη, ήταν μία πρόγευση για την δύναμη που έχουν τα ΜΜΕ να συνδιαμορφώνουν τα πολιτικά γεγονότα. Ενώ δηλαδή ο σταθμός ήταν η «φωνή» του γεγονότος, η μέσω του σταθμού παρακίνηση του Αθηναϊκού λαού να κατεβαίνει στο Πολυτεχνείο μεταμόρφωσε την κατάληψη από μία ακόμη φοιτητική εξέγερση σε πραγματικό λαϊκό ξεσήκωμα την Παρασκευή. Από την ύπαρξη του σταθμού πιστεύω

κυκλοφόρησε το πολιτικό του βιβλίο "Το Χαμένο Τμήμα - Ιχνηλάτηση Σοσιαλδημοκρατικών Ιδεών", από τις εκδόσεις ~~Χαίτη~~ (www.xarisiefkas.gr).

ότι παρακινήθηκε και βασίστηκε και η χούντα (οι δύο χούντες για την ακρίβεια) για να διαμορφώσει και τις διάφορες μεθόδους αντιμετώπισης.

Τις χτυπημένες στην γραφομηχανή μεμβράνες τις έπαιρνα κάτω από μία κλειδωμένη πόρτα στην άλλη άκρη του κτιρίου Χημικών. Τις έβαζα στον πολύγραφο και πήγαινα τα έτοιμα αντίγραφα στις αίθουσες του κτιρίου Γκίνη. Κάθε φορά που κατέβαινα στην αυλή και όπως προχωρούσε η νύχτα, ο κόσμος ήταν όλο και πιο λίγος. Οι περισσότεροι είχαν μαζευτεί για ύπνο στις αίθουσες του Γκίνη. Κάποιοι είχαν ανάψει και καθόταν γύρω από μερικές φωτιές. **Την τελευταία φορά που βγήκα από το κτίριο Χημικών, φορτωμένος με έτοιμες προκηρύξεις για την επόμενη μέρα, με πλησί-**

ασαν κάποιιο και με ρώτησαν τι κουβαλώ. Όταν τους είπα ότι ήταν προκηρύξεις, κινήθηκαν απειλητικά εναντίον μου. Μου άρπαξαν τις προκηρύξεις και τρομαγμένοι έτρεξα και κρύφτηκα στο κτίριο Γκίνη. Δεν ξαναβγήκα μέχρι το πρωί. Δεν έχω ακόμα καταλάβει ποιοι ήταν αυτοί. Μερικοί έχουν μιλήσει για πράκτορες της χούντας. Το μεσημέρι έγινε συνέντευξη τύπου της Συντονιστικής Επιτροπής προς τα ελληνικά και διεθνή μέσα

σε αίθουσα της Αρχιτεκτονικής. Είχε προηγηθεί πολύωρη θεαλωδής συνεδρίαση της Επιτροπής, όπου αντιμετώπιζονταν οι δύο κύριες γραμμές. Αυτή που ήθελε ολομέτωπη αντιπαράθεση με την χούντα και παραμονή μέχρι τέλους, και αυτή που προσπαθούσε να σταθμίσει τα ήδη κατακτημένα και συζητούσε την ειρηνική αποχώρηση. Λόγω αυτής της σκληρής αντιπαράθεσης, την οποία μαθαίναμε σταδιακά από τους γνωστούς μας που μπαινόβγαιναν στην συνεδρίαση, δεν δέχτηκαν να τους γίνουν και ερωτήσεις από τους δημοσιογράφους, καθώς δεν θα μπορούσε να

